

РЕШЕНИЕ

№ 298

гр. София, 18.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 18.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **423** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.111, ал.1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС).

Образувано е по жалба на И. Н. В. – изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в затвора в [населено място], срещу ЗАПОВЕД №002/06.01.2023г. на началника на затвора в [населено място], с която, на основание чл.104, ал.1 във вр. с чл.101, т.7 ЗИНЗС на лишения от свобода И. Н. В. (ненаказан/ненаграждаван) е наложено дисциплинарно наказание „ИЗОЛИРАНЕ В НАКАЗАТЕЛНА КИЛИЯ“ за срок от 14 (четиринадесет) денонощия за нарушение на чл.96, т.3 ЗИНЗС.

В жалбата са изложени доводи за недействителност на оспорваната Заповед от които може да се направи извод, че се претендира несъответствие на административния акт с материалноправните норми и с целта на закона. Жалбоподателят твърди, че страда от тежка форма на сънна апнея, което налага използването на специален апарат по време на сън. Поддържа, че в нарушение на чл.41 и чл.50 от Хартата на основните права на Европейския съюз (ХОПЕС) за едно и също нарушение са му наложени две наказания: „изолиране в наказателна килия“ и „спиране от работа“. Моли съда да отмени Заповед №002/06.01.2023г.

Ответникът - НАЧАЛНИК на затвора в [населено място], оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. Д. М. поддържа, че оспорваната Заповед е законосъобразна и не са налице сочените основания за отмяна. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната норма на чл.111, ал.1 ЗИНЗС.

Подадена е в преклузивния срок за оспорване, от активно легитимирано лице – адресат на наложеното дисциплинарно наказание „изолиране в наказателна килия“.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорваната Заповед на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Актът е постановен от компетентен дисциплинарно – наказващ орган, в кръга на правомощията му, съгласно в чл.104, ал.1 ЗИНЗС.

При издаване на процесната Заповед не са допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила, регламентирани в чл.100 – чл.111 ЗИНЗС. В съответствие с изискването на чл.105, ал.1 ЗИНЗС лишеният от свобода И. В. е бил изслушан преди налагане на дисциплинарното наказание. Това обстоятелство съдът приема за установено с

приетия и не е оспорен по делото Протокол №2/06.01.2023г. на Комисията по чл.35, ал.1 от Правилника за прилагане на Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ППЗИНЗС), ръководена от началника на затвора, който е и дисциплинарно-наказващия орган.

Настоящият решаващ състав приема, че оспорваният акт е издаден в съответствие с приложимите материалноправни норми и с целта на закона.

От приетите по делото писмени доказателства се установяват следните релевантни за спора факти: С Постановление на градския прокурор на Софийска градска прокуратура (СГП) от 05.07.2022г. по прокурорска преписка №19783/2018г., е продължено прекъсването на изпълнение на наказанието „лишаване от свобода“ в размер на 3 години, наложено спрямо И. Н. В. по н.ч. дело №1685/2022г. по описа на Софийски районен съд (СРС), за срок от 30 дни, смятано от 12.07.2022г. С Постановление от 09.08.2022г. на градския прокурор на СГП по пр. пр. №19783/2018г., на основание чл.199 и чл.448, ал.1 във вр. с чл.447, т.3 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК), е отказано прекъсване на изпълнението на наказанието „лишаване от свобода“ по отношение на лишения от свобода И. Н. В.. На 11.08.2022г. дежурният главен надзирател на затвора в [населено място] е сезирал Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерството на правосъдието (ГДИН, МП) и Областната дирекция на Министерството на вътрешните работи (ОД на МВР), че лишеният от свобода И. Н. В. не се е завърнал от временно прекъсване на наказанието (Телеграма №674/11.08.2022г.). За същото обстоятелство - лишеният от свобода И. В. не се е завърнал след прекъсване на изпълнение на наказанието, началникът на затвора е бил уведомен с Докладна записка с рег. №8221/12.08.2022г. Не е спорно по делото, че жалбоподателят е бил задържан на 22.12.2022г. от служители на Главна дирекция „Национална полиция“ на МВР. Този факт съдът приема за установен и с приетите по делото: Докладна записка с рег. №149/05.01.2023г. на инспектор „Социални дейности и възпитателна работа“ на 5^{та} група в затвора в [населено място], Съобщение с рег. №900/22.12.2022г. и Телеграма с изх. №898/22.12.2022г. до ГДИН, Сектор „Охрана и сигурност в затворите“.

С оспорваната Заповед на жалбоподателя В. е наложено дисциплинарно наказание „изолиране в наказателна килия“, на основание чл.101, т.7 ЗИНЗС за това, че не се е завърнал в установения срок от временно прекъсване на наказанието.

Според определението, дадено в чл.100, ал.1 ЗИНЗС дисциплинарното нарушение е деяние (действие или бездействие), извършено виновно от лишените от свобода, с което се нарушава вътрешният ред, уврежда се имуществото или представлява физическо увреждане или обидно отношение към служителите или лишени от свобода. В ал.2 на чл.100 ЗИНЗС изрично са изброени деяния, които законът квалифицира като дисциплинарни нарушения. Такова деяние, съгласно т.4 на чл.100, ал.2, е завръщане след срока на домашния отпуск или прекъсването, както и използването на времето за прекъсване изпълнението на наказанието не по предназначение.

В чл.102, ал.2 ЗИНЗС императивно е установено, че дисциплинарните наказания по чл.101, т.7 и т.8: „изолиране в наказателна килия за срок до 14 денонощия“ и „изолиране в наказателна килия в извънработно или извънучебно време, в почивни и празнични дни сборно до 14 денонощия в продължение до три месеца“, могат да се налагат само при извършено дисциплинарно нарушение по чл.100, ал.2, т., т. 4, 6, 7 или 8, както и при системни нарушения по чл.100, ал.2, т.1, т.2, т.3 или т.5.

В случая сме изправени именно в хипотезата на чл.100, ал.2, т.4 ЗИНЗС и след като е взел предвид характера и тежестта на нарушението административният орган законосъобразно е наложил дисциплинарно наказание „изолиране в наказателна килия“ предвид обстоятелството, че жалбоподателят не само не се е завърнал в срок от временното прекъсване на изтърпяване на наказанието, но в продължение на повече от четири месеца се е укривал и е бил обявен за издирване. В съответствие с изискването на чл.102, ал.1 ЗИНЗС здравословното състояние на жалбоподателя В. е било взето предвид от наказващия орган като в Протокола от 06.01.2023г. на Комисията по чл.35, ал.1 ЗИНЗС изрично е указано лишението от свобода да бъде настанен в специална килия в която има подходящи условия – хранене на ел. енергия за зареждане на апарата му. Това обстоятелство не се оспорва от жалбоподателя и се потвърждава лично от него в проведеното открито съдебно заседание. По делото е представено и медицинско заключение от 10.01.2023г. на д-р М. Т. според което „И. Н. В. е годен за наказателна килия.“.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че за едно и също деяние са му наложени две наказания: „изолиране в наказателна килия“ и „спиране от работа“. Видно от оспорвания административен акт на В. е наложено едно наказание, изрично предвидено в чл.101, т.7 ЗИНЗС. Невъзможността лишението от свобода да упражнява труд е следствие от наложеното му дисциплинарно наказание което предвижда извънредна изолация. В този смисъл е и нормата на чл.75, т.3 ЗИНЗС според която лишените от свобода могат да се ползват от правата си, с изключение на онези права чието упражняване е несъвместимо с действието на присъдата и изпълнението на наказанието.

По изложените доводи настоящият решаващ състав приема, че Заповед №002/06.01.2023г. на началника на затвора в [населено място] е законосъобразна и следва да бъде потвърдена.

Независимо от изхода на правния спор съдът приема, че на ответника не следва да бъдат присъдени разности за юрисконсултско възнаграждение, доколкото случаят не се отличава с висока фактическа и правна сложност, производството е приключило в едно съдебно заседание за което ответникът е представил единствено

административната преписка, което е негово задължение по чл.152, ал.2 АПК.

Така мотивиран и на основание чл.111, ал.6 и ал.7 ЗИНЗС, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ПОТВЪРЖДАВА ЗАПОВЕД №002/06.01.2023г. на началника на затвора в [населено място] и отхвърля жалбата срещу нея на И. Н. В. – изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в затвора в [населено място].

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на Глава дванадесета АПК пред тричленен състав на Административен съд София – град, в 14-дневен срок от получаване на съдебния акт с мотивите от страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова